Dạy Con Học Tại Nhà

Tác giả đã nhận giải Chung Kết Viết Về Nước Mỹ 2001, giải Việt Bút 2011, và là thành viên Ban Tuyển Chọn Giải Thưởng Việt Báo từ 7 năm qua. Bà hiện là cư dân vùng Little Saigon, công việc: giám khảo của Bureau of Barbering & Cosmetology (Nha Khảo Thí ngành Thẩm Mỹ) thuộc tiểu bang California. Bài trích từ báo xuân Việt Báo Tết Quý Tỵ. Học trong nhà. Học ngoài vườn. Học tại sân quần vợt. Học trước hồ bơi. Ngày thứ sáu 14 tháng 12 năm 2012, coi tivi bản tin khẩn về vụ thảm sát ở một trường tiểu học mà kinh hoàng. Đây không phải là lần đầu, những chuyện giết người như thế nầy đã xảy ra quá nhiều rồi. Xảy ra trên nước Mỹ và luôn cả vài quốc gia khác. Lần này, kẻ điên khùng đã lấy đi mạng sống mấy cô, thầy cùng nhiều trẻ em. Nghe tin ấy, rồi ngó ra ngoài sân sau, thấy hai đứa cháu nội đang ngồi chồm hổm, ríu rít tía lia với câu hỏi, vuốt từng lá rau, rị mọ vẽ lên trang giấy, đang học hành theo chương trình dạy học tại nhà, dưới đôi mắt như cục sắt nam châm của má nó, tôi thấy an lòng. Nhìn ba mẹ con nó trong khi tai vẫn nghe tiếp tin tức, từng phút từng phút phô bày thêm nhiều chi tiết. Chuyện xảy ra tại thành phố Newtown, tiểu bang Connecticut, Adam Lanza, 20 tuổi, sau khi bắn chết bà mẹ tại nhà, đã thủ mấy khẩu súng xông vô trường tiểu học Sandy Hook, bắn chết tại chỗ 20 em học sinh cùng bà hiệu trưởng và 5 giáo viên, rồi tự sát. Adam là một cựu học sinh của trường ấy, đã bị bịnh tâm thần, từ khi cha mẹ li dị đã từ chối gặp cha và có thể tinh thần bị tổn thương nặng thêm mới đến đổi xảy ra chuyện động trời như vậy. Nghe nói cậu ta cũng đã từng có thời gian học tại nhà. Gởi các cháu vô trường hay dạy học tại nhà là vấn đề trước kia đã làm tôi bận tâm. … Mười mấy năm trước, khi đứa cháu nội đầu lòng của tôi là Emily tới tuổi đi học, thằng con trưởng nói với tôi nó không muốn con đi học về khi cha mẹ còn trong công sở, cái nhà lạnh tanh trống không. Tụi nó đang "nghiên cứu" về cách thức dạy con học tại nhà. Ái da, nghe hé lộ một chút tâm sự của nó về tuổi học sinh làm tôi đau lòng quá. Hồi các con còn nhỏ hai vợ chồng chạy lo kiếm sống để tránh cảnh nghèo, ba đứa nó đã đi học về "cái nhà lạnh tanh trống không"! Buồn buồn, tôi nói với nó: - Ờ, tụi con ráng nuôi mấy đứa nhỏ bằng cách khác đi, gần gũi chăm sóc cho kỹ, tránh lỗi lầm như ba má. Con tôi vuốt vuốt lưng tôi, nói nhỏ nhẹ: - Đâu có sao đâu má, bây giờ con hiểu rồi, hồi đó ba má bắt buộc phải cùng đi làm mình mới có nhà ở như hôm nay mà. Đâu có sao, Má. Tụi con không muốn đi làm mà trong bụng cứ lo lắng cho mấy đứa nhỏ, nhứt là bạn bè xấu trong trường. A, tôi hiểu tâm trạng ấy mà. Hồi đó, có một chuyện xảy ra mà thỉnh thoảng tụi nó còn nhắc và tôi còn nhớ. Đầu thập niên 80, chúng tôi sống tại một thành phố rất nhỏ thuộc tiểu bang North Carolina, ngang nhà có đứa bé trai cùng tuổi con tôi, học trường tiểu học. Hè năm đó tôi ghi danh cho hai đứa con đi cắm trại bốn tuần với chúng bạn bên hồ nước trên núi trong chương trình nghỉ hè của một công ty khá nổi tiếng. Đọc xấp hồ sơ quảng cáo thấy hấp dẫn lắm. Chúng sẽ mang ba lô leo núi dựng trại, sẽ được chỉ dẫn cách tự tìm đường sống nếu lỡ bị lạc trong rừng, sẽ sống hòa hợp với nhóm bạn cùng tổ. Mỗi tổ sáu đứa có một sinh viên đại học chịu trách nhiệm hướng dẫn. Chúng sẽ được mở rộng tầm mắt vừa chơi vừa học về núi rừng sông suối đất đá thú vật cùng cỏ cây. Ngày tôi còn nhỏ, sống trong căn nhà cư xá chỉ có một phòng ngủ của cha mẹ và tám chị em trên cái gác lửng, không có sân không cây cao bóng mát, tôi thường ao ước được đi cắm trại, nhứt là cuộc sống của những hướng đạo sinh, tôi muốn các con được hưởng những gì mình không có trong tuổi niên thiếu. Thế nhưng, gần tới ngày đi thì tự nhiên tôi đâm lo. Lo đủ thứ. Tụi nó còn nhỏ quá lại không biết lội, tại sao mình giao hai con cho những người chưa từng quen biết? Cả tháng? Tính hồi lại nhưng tụi nhỏ khóc quá nên đành phải giữ lời mà cho đi. Đoàn thiếu niên cả trăm đứa ấy, chỉ sau một tuần lên núi đã xảy ra chuyện. Sau khi dạy cách tự sinh tồn khi bị lạc, tất cả các tổ được cho túa ra cánh rừng thuộc công viên quốc gia. Đứa bé trai của căn nhà đối diện ấy đã bị đám trẻ cùng tổ cột lại treo lên cành cây làm bia cho tụi nó nhắm bắn bằng những cây ná tự làm. Cũng may có người hay kịp cứu thoát. Sau chuyện khủng khiếp ấy, chương trình cắm trại phải giải tán. Đám trẻ hùa nhau làm chuyện vô tâm ác đức dẫu có bị phạt nặng cách gì cũng không thể nào gột bỏ được sự kinh khiếp của đứa bạn đã bị chúng đem ra làm trò đùa một cách dã man. Thằng bé nạn nhân, thể xác và tinh thần bị tổn thương khủng hoảng, nghe đâu kéo dài rất nhiều năm. Có phải sự việc xảy ra cho bạn nó năm ấy đã khiến nó có quyết định nầy? thêm vào đó tụi nó có sẵn căn nhà để ở, khỏi